

XXX.

БАЩИНО ОГНИЩЕ.

И въ тъмни нощи по бранни полета; и въ бури по пустини и море — то свѣти прѣдъ моя блюждающъ погледъ и ми дава подкрѣпа.

Мръкне ли се, азъ виждамъ Бждника — пънъ че крѣе и подържа огъня на загатана камина; повлече ли се тъмна мъгла изъ долния проломъ и подскриженитѣ писаци на полетѣли жерави къмъ югъ се понесатъ изъ отъмнѣли небеса, всички край огнището ще се съберемъ, край огъня ще се залисваме и до късна вечеря ще се таимъ и ще слушаме прѣзъ куминя жеравитѣ, като си отиватъ. Виелица ли се извие, край него ще се сберемъ, студени ржцѣ да стоплимъ.

Цѣла зима, край топлата камина ще слушаме приказки и поука, та чакъ до свѣтла пролѣтъ, кога слънцето земята съ лжчи облѣе.

А дойде ли пролѣтъ, огъня съ пепель ще се зарине и огънь за друга вечеръ запази — вѣчно огънь да се подържа. Че всички знаехме отъ бабини Красини приказки: домъ на чийто огнище огънь не се запазва — отъ този домъ челядъ като хората нѣма да излѣзе. Както имената отъ колѣно на колѣно се наричатъ, както обичаитѣ отъ родъ на родъ се прѣдаватъ, както кръвътъ на вода не става — тъй и огънь въ огнището вѣчно трѣбва да има. Загастне ли бащино огнище прокоба за родъ и